

Rajzolinivaló – Témák általános iskola alsó tagozatosok (1-4. osztály) számára

Zelk Zoltán: Párácska

Régen történt ez, nagyon régen, s olyan nagyon messze, hogy még a torony tetejéről sem lehetett odalátni. Egy kis felhőcske született a hegy fölött, de olyan szép göndör felhőcske, hogy a nap és a hold egyszerre bújtak ki az égen, csak hogy láthassák a kis felhőt. A vihar is kézenfogta kis unokáit, a szellőket, így indult el velük meglátogatni Párácskát, a most született kis felhőt. Büszke is volt a felhőpapa és a felhőmama gyönyörű gyermekére, és gyakran mondogatta felhőpapa szomszédainak: – Meglátjátok, mire megnő: zivatar lesz belőle! – Az bizony – mondogatták a felhőszomszédok -, zivatar, de még országos eső is lehet... Csak felhőmama búsult, mikor ezt a beszédet hallotta: ő azt szerette volna, hogy mindig ilyen kicsi maradjon gyermeke, ilyen szelíd és göndör. Sohase kiáltson haragos villámszavakat, ne veszekedjen mennydörögve a földdel, s ne verje le jégkavicsokkal a gyümölcsfák virágait. Amíg így aggódott felhőmama Párácska sorsa fölött, az egyre növekedett, egyre erősebb lett, s egyedül szaladgált a hegy csúcsai felett. Egyik reggel odaállt szülei elé, és így szólt: – Most már megnőttem, erős vagyok, engedjete el világot látni. Felhőpapa büszkén nézett Párácskára, s így válaszolt: – Menj csak, fiam, vándorold be az eget, szórjál villámokat, mennydörögj hangosan, légy erős, büszke felhő... Felhőmama így szólt: – Menj, fiam, járd be az eget, szeresd az erdőket a rét virágait, és szelíd légy, mint nénéd, a szivárvány... Párácska egy-két esőcseppet könnyezett, elbúcsúzott szüleitől, repülni kezdett az égen. Mikor egy erdő fölé ért, hallotta, hogyan sóhajtoznak odalent az ágak: – Ó, felhőcske, öntözz meg minket, mert halálra száradunk! A kis felhőnek eszébe jutottak anyja szavai, s megöntözte a tikkadt lombokat. Aztán tovább vándorolt, s egy rét fölé ért. Amikor meglátták az elsárgult fűszálak, mindnyájan könnyörögni kezdtek: – Ó, kedves felhőcske, ne hagyj szomjan halni minket! Párácska őket is megöntözte, és boldogan hallgatta, hogyan kortyolják a fűszálak az esőcseppeket. De akkor már bizony nagyon kicsike felhőcske volt, úgy megfogyott az erdő és a rét megöntözése után, hogy még szállni sem tudott volna, ha meg nem könyörül rajta a szél, és nem fogja erős karjai közé. Alkonyodott már, mikor egy búzatábla fölé ért, ahol a gazda éppen szomorúan leste az eget. Mikor a kis felhőt meglátta, örömmel felkiáltott: – Ó, drága felhőcske, vidítsd fel az én kalászaimat, mert ha elszáradnak, nem süthetek kenyeret a gyermekeimnek! A kis felhő rögtön esővé változott, s a szomszagos kalászosok boldogan hajladoztak az esőben. A szél pedig hiába kereste kis barátját, mert az már eltűnt az égről, hogy tovább éljen falevélben, fűszálban, margarétában, búzában, kenyérben.

Kányádi Sándor: Az én folyóm

Az én folyóm csak egy patak
tengerem a kert végi tó,
a récéket s a ludakat
fürdőzésre csalogató.

Ott szoktam én papírhajót
úsztatgatni, kórétutajt.
Kedventől még a korhadó
szilvafa is mindig kihajt.

Csigabiga a vonatom,
nem hinnétek, áramra jár:
táplálja a fűszálakon
huzalként rezgő napsugár.

Csápjaival szedegeti
az éltető sugarakat,
s bár sínpárja nincsen neki,
lassacskán, de azért halad.

Így teleget a szép idő,
kínálgatja örömeit.
Repülöm a szitakötő,
zöld szárnyával őszbe röpít.

Andók Veronika: Tavasz van

Cseppen a jégcsap, olvad a hó.
Csupasár dombon nincs takaró.
Hófehér csokrok bújnak elő,
Belezendül a vén tölgyerdő.

Kis cinege szólal: Nyitnikék!
Ibolya nyitja is kék szemét.
Hazatér lassan minden madár,
Fészkénél újra párta talál.

Kacag a gerle, nevet a nap,
Fák ezer virágot bontanak,
Tulipán kelyhén méhike zúg,
Füvekkel fut a kis gyalogút.

Leveles ágról lila virág
Sóhajtja szélbe szép illatát,

Barik születnek földre, égre;
Tavas van, Tavasz, végre, végre!

Harcos Katalin: A forrástól a tengerig

<http://zoldmeselo.blogspot.com/2012/09/a-forrastol-tengerig-mese-vizrol.html>

Valahol messze, ahol a hegyek az égig érnek, egy nap morogva megrázta magát a föld. A sziklák közt ekkor apró repedés keletkezett, amelyen kristálytisza, hűs víz tört elő. Megszületett egy forrás.

A víz gyűlni kezdett egy kis mederben. Korábban a hegy gyomrában, örök sötétségben tengette napjait. Most rácsodálkozott a kék égre, majd amikor a meder megtelt, túlcordult rajta, s elindult, hogy felfedezze a világot.

Csobogott az erecske. Útjában megitatott néhány növényt, majd utat törve maga előtt egyre bátrabban igyekezett lefelé. Nem sokára társra akadt. A szomszéd hegyről alácsurruló hegyi patak befogadta. Már ketten folytatták útjukat.

Lám, milyen erős lettem! Sebes vagyok, mint a szél, és bátrabb mindenkinél! – gondolta magában.

A hegy lejtője lassan megszelídült, a patak rohanása lassult, így a víz elgyönyörködhetett a ragyogó, aranyló napsütésben, a zöld fű közül kikandikáló színes virágokban, az égen suhanó érdekes formájú felhőkben, a fák bólogató lombkoronájában. Út közben jobbról két újabb erecske csatlakozott hozzájuk, így a patak vize még bővebb lett. A hegyoldalból nekiiramodva még bátrabban igyekezett világfelfedező útján. Egyszer csak hirtelen megtorpant. Sziklák zárták el az útját. A víz egyre csak gyűlt, gyűlt a tavacskában, míg az egészen megtelt, s ekkor a peremen hangos kiáltással zuhogott alá vízésés képében. Lent kavargott, játékosan birkózott tajtékos társaival, majd tovairamodott a falu irányába.

Amint beért a házak közé, elámult. Partja mentén gyerekek játszadoztak, arrébb asszonyok merítettek korsóval a vizéből. A falu szélén különös épülettel találkozott. A vízparton álló ház oldalában hatalmas fakerék forgott, s bentől furcsa zakatolás hangját hozta a szél. A víz játékosan belekapott a kerék lapátjába, és alaposan megforgatta, mielőtt tovafutott. Vígan örölt a vízimalom.

Alig folytatta útját, mikor újabb testvérére akadt. A két patak folyóvá szélesedve lejtett tágas medrében. Néhány csónak meglovagolta a hullámain. Erre nagyon büszke volt! Ringatta, sodorta a járműveket. Élvezte az erejét.

Ekkor hatalmas házak vetettek árnyékot a vízre, és minden irányból apró erecskék futottak felé. Némelyik orrfacsaró büzt árasztott. A víz megrémült.

- Vigyázzatok rám! – csobogta rémulten. - Mi lesz így a hullámaim közt úszkáló halakkal? Jaj, oda a tisztaságom, a legföltettebb kincsem!

Rohanva hagyta el a várost. Vissza se nézett, csak sietett, hogy minél távolabb kerüljön tőle.

Útja során még több másik folyóval találkozott, velük egyesülve hatalmas folyammá duzzadt. Hátán már nagy hajókat hordott. Nem tudta hová megy, csak követte a medrét.

Leszállt az éjszaka, de ő nem pihent. Amikor a hajnal vörösre festette az ég alját, csodálatos látvány tárult elé: hatalmas kéklő, végeláthatatlan víztükör várta.

- Megérkeztem! – ujjongott, miközben elvegyült a tenger kristálytisza, sós vízével.

Ámulva nézte a korallok közt játszadozó színes halrajokat és a játékos delfinek hancúrozását, miközben feloldódott benne, egyé vált vele.

Tamkó Sirató Károly: Dal a tóról

Ez a tó, ha enyim lenne
minden nap fürödnék benne.

A Forró Nyár Ünnepe
leúsznék a fenekére.

Cirógnám sok szép halát,
bíztatnám a békák karát.

Cimboráznék a csiborral
kínálgatnám mézzel, borral.

Fésülném a habok fodrát
ugratnám a vízibolhát.

Hínár-karosszékben ülven
rák ollóját köszörülném.

A sás között, ahogy lóg ott,
bámulnám a vízipókot.

Ha ez a tó enyim lenne
nap, hold szebben menne benne!

Kék hajnalon, opál estén
a titkait mind kilesném

Dédelgetném én naphosszat:
- boldog lenne minden moszat!